

אמור חיי"ז שיחה ד'

התורה אומרת שנוסף על חיוב השמחה בכל יום טוב צריך להיות הוספה בשמחה דסוכות. ג' מדריגות בשמחה מן הקל אל הכבד (א) שמחה ברגלים (ב) שמחה יתירה בחג הסוכות (ג) שמחה של מצוה בכל יום לא רק ברגלים, שזה עבודה גדולה (וקשה יותר, להיות בשמחה תמיד).

מהפסוק (כג, מ) "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם שבעת ימים" לומד הרמב"ם (לולב ח, יב): "אף על פי שכל המועדות מצוה לשמוח בהם בחג הסוכות היתה במקדש שמחה יתירה וכו'". ובמפרשים ביארו שהרמב"ם מביא פסוק, זאת אומרת שמקור השמחה היא מדאורייתא ואינה מצד שמחת בית השואבה, ורק שחכמים תיקנו שמחת בית השואבה בזמן שישנו שמחה מדאורייתא.

וצריך להבין דאם כן מדוע אין השמחה דוחה שבת? ועוד איך יתכן שישנה חילוק באופן הקיום דמצוה זו, ש"לא היו עושין אותם אלא גדולי החכמים וכו' וכל העם באים לראות ולשמוע"?

והביאור: התורה אומרת שנוסף על חיוב השמחה בכל יום טוב צריך להיות הוספה בשמחה דסוכות (ולכן תיקנו חכמים את שמחת בית השואבה בזמן זה).

ועל פי זה יובן (שהכלי שיר הם מדרבנן ולכן אינם דוחים שבת, ויובן הטעם ש) לא היו עושין אותה כל ישראל בשוה כי מדובר בשמחה הבאה מחיוב מצוה ביותר מהחיוב, וזה תלוי בלב, וא"כ שייך במיוחד לאלו שהם במדריגא זו.

מבאר את שיטת (ומקור) הרמב"ם בנוגע לאלו שהיו עושים את השמחה.

והנה על פי זה יש לומר שהרמב"ם מביא ג' מדריגות בשמחה מן הקל אל הכבד (א) שמחה ברגלים (ב) שמחה יתירה בחג הסוכות (ג) "השמחה שישמח האדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל וכו' עבודה גדולה היא וכו'", שמחה של מצוה בכל יום לא רק ברגלים, שזה עבודה גדולה (וקשה יותר, להיות בשמחה תמיד).